

(המשך מעמוד 6)

עילה ישראל כושריון שלא נפל מזה שהפעילה במילחמת יום־הכיפורים, שונה לחלוטין. יש לה התחלה, אך אין לה סוף, כל מטרותיה השתבשו (ראה הנדון). האנדרלמוסיה שולטת בכל מהלכיה.

בית־קברות לזקרה. אך יש לשתי המילחמות תכונה משותפת אחת: הן היסלו פוליטיקאים וגנרלים בסיטונות.

מילחמת יום־הכיפורים היסלה את יוקרתה של גולדה מאיר, כשם שמילחמת־הלבנון היסלה את יוקרתו של מנחם בגין.

כוכבו של משה דיין ררך במילחמת ששת־הימים, ושקע במילחמת יום־הכיפורים. כוכבו של אריאל שרון דרך במילחמת יום־הכיפורים, ושקע במילחמת־הלבנון.

הרמטכ"ל רודי אלעזר גונה על־ידי ועדת־אגרנט והתפטר, הרמטכ"ל רפאל איתן גונה על־ידי ועדת־כהן והלך.

מוטר ההשכלה: אפשר לתכנן התחלה של מילחמה, אך קשה לנחש מראש איך תסתיים — אם בכלל.

האם ביירות בוערת?

ה"מחבלים" הוזרים. ביירות עומדת ליפול. יש שחיתות. מי אשם?

קשה להגדיר את מצב־רוחו של האזרח הישראלי, שעקב השבוע אחרי המתרחש בשטח שפונה על־ידי צה"ל בלבנון.

היתה זאת תערוכת של מבוכה, מועקה, ייסכול וזעם איך־אונים, שלא היתה לו מטרה מסויימת.

היה ברור לו שמשוה אינו בסדר, שהמילחמה על 517 הרוגיה היתה לשווא. שמישהו רימה אותו. הוא שמע שה"מחבלים" חוזרים לביירות, וכי המיטטר הלבנוני אשר הוקם על־ידי ישראל עומד ליפול. הוא שמע על מעשי־טבח נוראים. הוא ראה תמונות של הרס ופליטים, והוא לא הבין איך כל זה קרה.

כשאתה חלש — התקף! האיש שהיה אחראי למילחמה יותר מכל אדם אחר — אריאל שרון — התנהג כאילו רצה לכוון את הזעם הזה אל עצמו.

תחת לשבת בשקט, התחיל שוב לעשות מהומות. הוא האשים את יורשו, משה ארנס, בתוצאות המצב שהוא פרי המילחמה שלו. הוא מתח ביקורת על הנסייגה, על העיתוי שלה, על שיטתה.

אדם כביר בעולם־התיקשורת הישראלי וזה השבוע את שרון לריקטטור מודקן, שאיכר את הקשר עם המציאות. כשארית שואל בממשלה מדוע אין הכוח הרב־לאומי תופס את השטח שפונה על־ידי צה"ל, הוא מדבר כאדם החי על הירד. איזה כוח רב־לאומי? האם אריק אינו יודע שהנשיא רגן אינו יכול להרשות לעצמו להכניס את המארינס לקרב?

גם שאר טענותיו של שרון היו ברמה דומה. אך יתכן כי שרון פעל על פי הכלל שהיה מקובל עליו תמיד: כאשר אתה חלש, התקף. מרוב מהומה, ישכחו על מה הוויכוח.

אולם לעוללו של שרון לא שינו את המצב. כל ידיעה שבאה מלבנון הוכיחה לאזרח הישראלי, שהמילחמה האומללה של שרון בלבנון הסתיימה — אם אכן הסתיימה — ביצירת מצב הרבה יותר גרוע מכפי שהיה לפני שהתחלה.

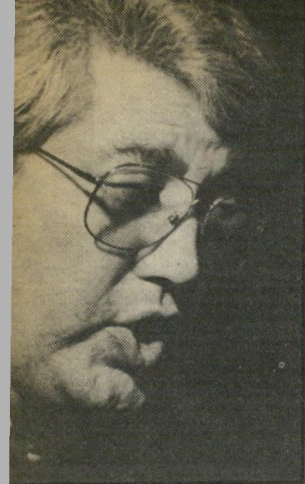
מפלגות

ניקמת אבו־חצירה

השר לשעבר מנסה לגמול לחברו לפני בניסתו לבלא.

לפני יותר משנתיים ערכו כמה (המשך בעמוד 18)

חרות: הקרב לא הוכרע!

מתמודד לוי מחנה גדול

מתמודד שרון כוח מובט

מתמודד שמיר התיישבות עובדת

איש, ותיקי תל־אביב והשכונות, שהת' אחדו סביב חבר מועצת עיריית תל־אביב ואחר מסגני ראש־העירייה, אריה קרמר. אומרים שהוא לקח אליו את נאמני יוסף קרמרמן המנוח, והצליח לשכנע אותם בחשיבות ההצבעה לטובת לוי.

מחנה מצא הוא קבוצה לא מוגדרת כוחה, שכראשה עומד האיש החזק של הסניף הירושלמי, יהושע מצא, יו"ר מועצת־המנהלים של שיכון ופיתוח הממשלתית.

מלבד מחנות אלה התייצבו לצד לוי, מבחינה מוסרית בעיקר, האישים הבאים: יושבראש ועדת החוץ והביטחון של הכנסת, אליהו בן־אלישר; סגן שר הבינוי והשיכון, משה קצב; סגן שר־האוצר, חיים קופמן; יושבראש מועצת־המנהלים של מיפעל הפיס, גידעון גרות, שהסתכסך עם שר־האוצר יורם ארידור; הוגג יוסף ויעל רום. יוסף רום הוא מתומכי ארנס, אך אחרי שזה הלך עם שמיר, מחנה שבו נמצא יריבו החיפאי המושבע של רום, מאיר כהן אבידוב, הודוה רום ואישתו עם לוי. אישים אלה בקושי מייצגים את עצמם ואין להם חיילים במרזו.

מחנה שרון

המחנה השני בגודלו, במרכז ה' מגובש והמיליטנטי, הוא מחנהו של שר־הביטחון לשעבר, אריאל שרון. מחנה זה מונה כ־70 אנשי שלומציון, תנועתו של שרון שאחרי בחירות המהפך, בשנת 1977, הצטרפו כגוש אחד למרכז חרות. אליהם מצטרפים כיום עוד 30 איש בערך, אנשי מרכז נאמני שרון, הבאים רווקא מאנשי לוי. סך הכל כ־100 איש.

לא ברור, לעומת זאת, אם ח"כ רודי מגן, נמנה גם היום עם אנשי שרון. כמעט שהיה פיוס בינו ובין לוי ערב ההצבעה. גם לא ברור איפה עומד אלי לנדאו, לשעבר דוברו של שרון.

אם אכן הצביע מחנה שרון בצורה ממושעת ובהתאם להוראת מנהיגו, הרי שרון הוא שהפך את שמיר למנצח. כסיטואציה הפוכה הוא יכול היה להכתיר את לוי.

שרון עצמו מצוי במצב מיוחד. אחרי שנאלץ לפרוש מתפקידו, בחדוש פברואר שעבר, הוא עשה את מה שלא היה מעלה על דעתו לעשות קודם לכן. הוא החל מבקר בסניפי התנועה ונפגש עם חברים מהשורה. בדרך זו הוא צבר עוצמה רבה. כשהיה בקולות הגדולים של

ביצחק שמיר — המאבק לא הסתיים, הוא רק מתחיל. על תפקידו של מנחם בגין, כמנהיג תנועת החרות וראש הליכוד, מתמר דרים לפחות שישה שרים חברי חרות, וחבר מרכז אחד, שהושעה בעבר מפעיל לת מיפלגתית ומבלה כיום את מרבית זמנו בקיסריה.

איש מהמתמודדים, מילבר שמיר, לא יסכים שכינוס המרכז האחרון יהיה סוף פסוק לשאלת הירושה.

מחנה לוי

באופן פארוכוסאלי, המחנה הגדול ביותר הוא של המפסיד בהתמודדות הראשונה. סגן ראש־הממשלה ושר השיכון והבינוי, רודי לוי, קיבל אומנם רק 302 קולות של חברי המרכז, אך יצחק שמיר, קיבל את קולותיהם של כל שאר המחנות והשרים — 436 בסך־הכל.

מחנה לוי כולל את הקבוצות הבאות:

רודי לוי — מחנהו המצומצם מכיל 125 איש בלבד. אלה הם החיי לים, חברי מרכז לא ידועים, רובם ספרדים, לפחות 20 מהם יתמכו באריאל שרון, כאשר הוא יתמודד על ראשות המפלגה. הבולטים במחנה הם: הח"כ המיועד, רודי ("רודי") מור — יהלומן וקבלן, ונציגה הכלכלי של וארי בארץ — יריד אישי הן של לוי והן של עוזר וייצמן, ויועצו של לוי לענייני תיקשורת, חנו אברמסון.

קליינר־רייס־ראסל: במחנה זה כ־100 חברי מרכז. בראשו עומדים מיכאל קליינר וחברו הטוב, הקבלן רודי ("רודי") אפל, שותפו לעסקים של הקבלן שלום אהרון גניש. יריבי מחנה לוי טוענים שעליותו המטאורית של הקבלן אפל היא בזכות הרלת הפתוחה בפניו תמיד במישר־השיכון. אפל הוא יושבראש סניף צפון תל־אביב של חרות, הסניף הגדול בארץ. קודמו בתפקיד היה מיכאל קליינר. הוא בין המעטים בחרות, שהרלת בנייתו של עוזר וייצמן בקיסריה, פתחה למענם.

מיכה רייסר הוא יושבראש אגף האירגון של התנועה, ונאמנו של לוי מזה שנים. מיכאל קליינר, לעומת זאת, תמך בעבר במשה ("מישה") ארנס ובאריאל שרון, ואילו עתה הוא תומך בלוי. הוא לעולם לא יתמך בשמיר, שהוא שנוא־נפש. אפל לעולם לא יתמך בשרון ובשמיר. לדידו צמר זה ממסן את הדמוקרטיה הישראלית. אחר מקבלני הקולות הגדולים של

ש ש שנים התנהלה המילחמה כמעמקי הארמה. מאז עלה ה' ליכוד לשלטון לא העז איש להודות בכך, שיורשיו של מנחם בגין מתאר גנים במחנות, וממתינים לדגע שבו הוא יעלם ממרכז הבמה הפוליטית. מהיום שבו הודיע בגין על כוונתו להתפטר, חדלו היורשים להסתתר. הקרב מתנהל כבר על פני האדמה. הבחירות, שבהן היו צריכים חברי מרכז חרות לבחור מועמד חדש ל' ראשות־הממשלה, מנעו את קיום המאבק האמיתי. אך עתה נפרצו כל הסכרים. למרות שמרכז חרות בחר

מתמודד ארנס החמצה זמנית

מתמודד ארידור פחות מעשרה

מתמודד קרמר ותיקים וירושלמים

שמיר זכה מן ההפקר בקולותיהם של

ארבעה מועמדים אחרים — בעוד

שלוי זכה רק בקולות של מחנהו —

בפעם הבאה זה ייראה לגמרי אחרת

למעשה בתחיה. מכיוון שהמרכז הנוכחי נבחר בשנת 1978, עדיין לא נמחקו מהרשימה קבוצה זו באה כיום הבחירות ונתנה את קולותיה, כאיש אחר, לשמיר. יתכן מאוד שאם שרון (המשך בעמוד 18)

שימשה לישכתו מרכז גיוס תומכים. עתה הוא נאלץ לבקר במקומות מרוחקים כדי לזכות בתמיכה. שרון ידע, שאם יתמודד בשלב כה מוקדם הוא לא יצליח, ועוד עלול לגבש קואליציה נגרו, לכן העדיף

הקבוצה, הוא רודי צבי, חבר מועצת עיריית תל־אביב, וחברו של אפל. צבי היה זה שחשף באחרונה שורה של אי־סדרים בחברת השיקים הממש' לתייעריונית בתל־אביב, חלמיש. מחנה קרמר מונה יותר מ־30